

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ต้นทุนและผลตอบแทนจากการผลิตผลิตภัณฑ์จักสานจากไม้ไผ่ กรณีศึกษากลุ่มวิทยาลัยไม้ไผ่จักสาน ตำบลป่าบง อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ โดย ศึกษาและเก็บข้อมูลจากกลุ่มวิทยาลัยไม้ไผ่จักสาน ปัจจุบันกลุ่มได้แบ่งหน้าที่ในการดำเนินงาน 4 ส่วนคือฝ่ายบริหาร ฝ่ายการผลิต ฝ่ายการตลาด และฝ่ายการเงิน และแบ่งผลิตภัณฑ์ออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มผลิตภัณฑ์จักสานไม้ไผ่ จำนวน 16 ผลิตภัณฑ์ กลุ่มผลิตภัณฑ์โคมไฟ จำนวน 13 ผลิตภัณฑ์ และกลุ่มผลิตภัณฑ์สานหวายล้อมภาชนะจำนวน 3 ผลิตภัณฑ์ การผลิตจะรับซื้อผลิตภัณฑ์ที่มีการผลิตหรือขึ้นรูปมาแล้วจึงนำมาตกแต่งด้วยหวาย ย้อมสี เคลือบเงา เคลือบน้ำยากันแมลง เพื่อรอการขายต่อไป มีกำลังการผลิต 11,525 ชิ้น ในปีพ.ศ. 2549 และเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 10 จากปีเดิม ราคาขายปรับร้อยละ 10 ทุก 3 ปี เพื่อรักษาลูกค้าประจำเอาไว้

เงินลงทุนในต้นปีพ.ศ. 2549 จำนวน 608,465 บาท และหลังจากนั้นมีการทยอยลงทุนในสินทรัพย์ประเภทอุปกรณ์ในการผลิต เตาอบ และเครื่องฟั่นไฟ ในระหว่างปี พ.ศ. 2549 จำนวน 622 บาท ปี พ.ศ. 2551 จำนวน 422 บาท ปี พ.ศ. 2552 จำนวน 3,190 บาท ปี พ.ศ. 2553 จำนวน 2,718.80 บาทปี พ.ศ. 2554 จำนวน 220 บาท ปี พ.ศ. 2555 จำนวน 464.20 บาท ปี พ.ศ.2557 จำนวน 4,536.70 บาท ปี พ.ศ. 2558 จำนวน2,932.20 บาท การจัดหาเงินทุนมาจากส่วนของเจ้าของทั้งหมด เนื่องจากเงินทุนที่เคยกู้ยืมมาจากโครงการกองทุนหมู่บ้าน ในระหว่างปีพ.ศ. 2542-2545 ได้ชำระหมดแล้ว

ต้นทุนของการผลิตจะแบ่งเป็นต้นทุนขาย และค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร ในปี พ.ศ. 2549 โดยต้นทุนขายประกอบด้วย ต้นทุนผลิตภัณฑ์ จำนวน 1,309,235.40 บาท ค่าแรงงานทางตรง จำนวน 211,200 บาท ค่าใช้จ่ายการผลิต 19,280 บาท ค่าเสื่อมราคาอุปกรณ์ในการผลิต 12,660 บาท รวมมีต้นทุนขาย 1,552,375.40 บาท ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร จำนวน420,400 บาท และต้นทุนของเงินทุนได้มีการเพิ่มขึ้นในระหว่างปี พ.ศ. 2550-2558 โดยอัตราการเพิ่มขึ้นของต้นทุนจะพิจารณาจาก 3 ตัวด้วยกันคือ ต้นทุนผลิตภัณฑ์จะเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 5 ตามอัตราเงินเฟ้อเนื่องจากอัตราเงินเฟ้อจะทำให้ราคาสินค้ามีการเปลี่ยนแปลงตามอัตราดังกล่าว ต้นทุนแรงงานทางตรงจะมีการเพิ่มในทุกปีในอัตราร้อยละ 5 เช่นกัน ในความเป็นจริงจะพิจารณาจากอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเป็นหลัก แต่การประมาณการนั้นอาจต้องใช้อัตราเงินเฟ้อมาช่วยเนื่องจากอัตรา

การบริโภคสินค้าจะมีจำนวนเท่าเดิมแต่ราคาสินค้าที่บริโภคจะมีการเปลี่ยนไปตามอัตราเงินเฟ้อ ส่วนค่าใช้จ่ายในการผลิตนั้นจะประเมินปริมาณโดยพิจารณาจากอัตราการใช้กับประมาณการผลิต ส่วนราคาค่าวัสดุจะใช้เงินเพื่อเป็นเกณฑ์ ส่วนค่าเสื่อมราคาจะใช้วิธีเส้นตรง และประเมินตามอายุสินทรัพย์นั้นๆ และมีการเพิ่มขึ้นของสินทรัพย์ในระยะเวลาการใช้งาน

ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร ในปีพ.ศ. 2549 ประกอบด้วยเงินเดือนของประธานและกรรมการฝ่ายต่างๆ มีจำนวน 2 คนจำนวน 216,000 บาท/ปี ค่าโทรศัพท์จำนวน 9,600 บาท/ปี ค่าน้ำมันจำนวน 48,000 บาท/ปี ค่าภาษีโรงเรือน จำนวน 500 บาท/ปี ค่าภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจ่ายแบบเหมาจ่ายจำนวน 300 บาท/ปี ค่าเสื่อมราคารถยนต์จำนวน 146,000 บาท/ปี ในปีพ.ศ. 2550-2558 จะใช้การประมาณการโดยเงินเดือนฝ่ายบริหารมีอัตราการปรับขึ้นตามมูลค่าอัตราเงินเฟ้อคือร้อยละ 5 ต่อปี ค่าโทรศัพท์ และค่าน้ำมันจะปรับตามการเพิ่มขึ้นของยอดขาย ภาษีโรงเรือนและภาษีบุคคลธรรมดาจะคิดแบบคงที่ตามที่องค์กรบริหารงานส่วนท้องถิ่น และกรมสรรพากรทำการประเมินแบบเหมาจ่าย ส่วนค่าเสื่อมราคารถยนต์จะตัดตามอายุการใช้งานต่อไป

รายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ในปีพ.ศ. 2549 มีรายได้รวม 1,972,250 บาท ส่วนในปี พ.ศ. 2550-2558 ปริมาณขายจะปรับขึ้นในอัตราร้อยละ 10 ส่วนราคาขายจะปรับขึ้นร้อยละ 10 ของยอดขายเดิมทุก 3 ปี

ผลการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การขยายการค้าดำเนินงานของกิจการในต้นปี พ.ศ. 2549 นั้น มีการลงทุนเริ่มแรก 608,465 บาท ลงทุนเพิ่มในสินทรัพย์ประเภทอุปกรณ์ในการผลิต เตาอบ และเครื่องฟ่นไฟ ในปี พ.ศ. 2549 จำนวน 622 บาท ปี พ.ศ. 2551 จำนวน 422 บาท ปี พ.ศ. 2552 จำนวน 3,190 บาท ปี พ.ศ. 2553 จำนวน 2,718.80 บาทปี พ.ศ. 2554 จำนวน 220 บาท ปี พ.ศ. 2555 จำนวน 464.20 บาท ปี พ.ศ.2557 จำนวน 4,536.70 บาท ปี พ.ศ. 2558 จำนวน 2,932.20 บาท ใช้มูลค่าของสินทรัพย์ปีพ.ศ. 2549 เป็นปีฐานและใช้อัตราเงินเฟ้อเป็นตัวปรับมูลค่าเงินในปีอื่น จากการประมาณการกระแสเงินสดรับสุทธิตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549-2558 จะเห็นได้ว่า กลุ่มถวัลย์ไม้ไผ่จักสานมีระยะเวลาคืนทุน(PB) 4.52 ปี และมีมูลค่าปัจจุบันสุทธิ (NPV) เท่ากับ 365,832.92บาท ซึ่งมีค่ามากกว่า 0 หมายถึงผลตอบแทนที่ดี และอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงจากการลงทุน(IRR) เท่ากับร้อยละ 15.40 ต่อปี ซึ่งมีค่ามากกว่าการฝากแบบประจำ 12 เดือนอัตราร้อยละ 5 และสูงกว่าอัตราเงินเฟ้อคือร้อยละ 5 แต่หากนำมาหักอัตราเงินเฟ้อแล้วจะพบว่ากลุ่มมีอัตราผลตอบแทน ร้อยละ 10.40 ต่อปี

ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของกลุ่ม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของกลุ่มธุรกิจด้วยไม่ใช่อัจฉริยะ จากการศึกษาครั้งนี้

1. ความชำนาญของสมาชิกในกลุ่ม เนื่องจากงานจักสานเป็นงานที่ละเอียดสูง ต้องใช้ความชำนาญเพื่อให้คุณภาพสินค้ามีมาตรฐานทุกชิ้น
2. ประธานกลุ่มมีการพัฒนาตนเองเสมอ โดยการเข้าร่วมเป็นแกนนำในการพัฒนาฝีมือแรงงานให้กับผู้ต้องการเข้ามาลงทุนธุรกิจนี้ พร้อมกับการพัฒนาตนเองโดยการเข้าอบรมวิทยาการใหม่ๆจากนักวิชาการเสมอ จนทำให้มีความรู้ความเข้าใจและทักษะในเรื่อง การจัดการองค์กร การตลาด การเงิน และการผลิต
3. การพัฒนาผลิตภัณฑ์ อยู่เสมอ โดยการสร้างผลิตภัณฑ์แปลกใหม่ เพื่อสร้างความเป็นผู้นำตลาดและสร้างทางเลือกให้ลูกค้าพร้อมกับคัดแปลงลายดั้งเดิมของท้องถิ่นโดยนำมาใช้ร่วมกับผลิตภัณฑ์สมัยใหม่และรักษาคุณภาพสินค้าให้มีมาตรฐานเท่าเทียมกับระดับสากล
4. มีการส่งเสริมจากภาครัฐทั้งด้านการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ และการบริหาร ที่สำคัญที่สุดคือการส่งเสริมด้านเงินลงทุนเริ่มแรกทำให้กิจการสามารถมีเงินทุนหมุนเวียนอย่างสม่ำเสมอ

ข้อจำกัดในการศึกษา

ในการศึกษานี้ข้อมูลบางส่วนได้มาจากการสัมภาษณ์เป็นส่วนใหญ่เนื่องจากผู้ประกอบการไม่ได้จัดทำเป็นรายงานทางการเงินไว้เพียงแค่เป็นการจดบันทึกช่วยจำเท่านั้นซึ่งผู้ศึกษาต้องระมัดระวังในเรื่องความถูกต้องของข้อมูลเพื่อให้การวิเคราะห์ที่ได้มีประสิทธิภาพมากที่สุด แต่ข้อมูลจากการสัมภาษณ์และข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องบางส่วนบางครั้งต้องใช้ในการพิจารณา จากผู้ศึกษาค่อนข้างสูงมากจึงต้องใช้การเปรียบเทียบข้อมูลจากหลายส่วน โดยเฉพาะข้อมูลจากรายงานทางวิชาการอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งข้อมูลบางประเภทได้มาจากการประมาณการจากผู้ผลิตอาจทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้

ข้อเสนอแนะ

1. ด้านการบริหาร

ผู้ประกอบการควรมีการกระจายอำนาจการตัดสินใจโดยมอบหมายอำนาจหน้าที่ให้กับบุคคลอื่น เพื่อให้การบริหารงานคล่องตัวมากขึ้น เนื่องจากบางกรณีหากลูกค้ามาติดต่อขอซื้อสินค้าหากประธานกลุ่มไม่อยู่ สมาชิกคนอื่นไม่สามารถตัดสินใจได้

2. ด้านการผลิต

ฝ่ายการผลิตควรต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และต้องมีการรักษาคุณภาพ โดยต้องสร้างจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อลูกค้าให้กับสมาชิกในกลุ่มให้มากยิ่งขึ้น และควรระมัดระวังเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ในการรักษาเนื้อผลิตภัณฑ์ควรเป็นสารที่ปลอดภัย

3. ด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์

ควรมีการเข้าร่วม หรือรับการอบรมในเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์อยู่เสมอเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะทำให้กลุ่มมีสินค้าที่มีรูปแบบแตกต่างจากผู้ผลิตรายอื่นและเป็นผู้นำตลาดอยู่เสมอ

4. ด้านการเงิน

หากต้องการขยายส่วนแบ่งตลาดให้เร็วขึ้นกลุ่มอาจต้องใช้การกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินที่มีการส่งเสริมกิจการประเภทหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ หรือธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพราะจะทำให้กลุ่มมีเงินทุนมากพอขยายตลาด

5 ด้านการตลาด

ควรมีการมองหาตลาดใหม่ๆอยู่เสมอ จะทำให้ตลาดของผลิตภัณฑ์กว้างขึ้นที่สำคัญต้องพยายามสร้างกลยุทธ์ที่เหมาะสมให้กับองค์กร เพื่อให้ผลิตภัณฑ์เป็นที่รู้จัก และต้องการของผู้บริโภค